

Celem niniejszej pracy jest nakreślenie strategii zastosowanej przy opracowywaniu nowych historii literatur w krajach post-jugosłowiańskich. Sytuacja polityczna na Bałkanach w latach 90-tych uległa zasadniczej zmianie, [illness](#) a w wyniku zaistniałych przemian powstały nowe suwerenne państwa takie jak Chorwacja, [this web](#) Bośnia i Hercegowina, [stuff](#)

Serbia i Czarnogóra. We wszystkich tych krajach z dużą intensywnością podjęto kwestie ponownego określenia tożsamości narodowej oraz nowych odczytań zarówno historii jak i historii literatury. Po 1990 roku ukazały się liczne nowe historie literatur. Co znamienne, wydaniom tym towarzyszyły kontrowersje, gdyż nierozstrzygnięte pozostały kwestie sporne jak choćby przynależność poszczególnych pisarzy do określonej literatury czy interpretacje zjawisk literackich (m.in. zawłaszczanie obszarów tradycji przynależących do sąsiadów). Kontrowersje wywoływała także kwestia języków, powstałych po rozpadzie języka serbsko-chorwackiego. W wyniku wspomnianych przemian pojawiły się nowe literatury takie jak bośniacka oraz czarnogórska zaś literatury chorwacką i serbską poddano znaczącym przewartościowaniom.